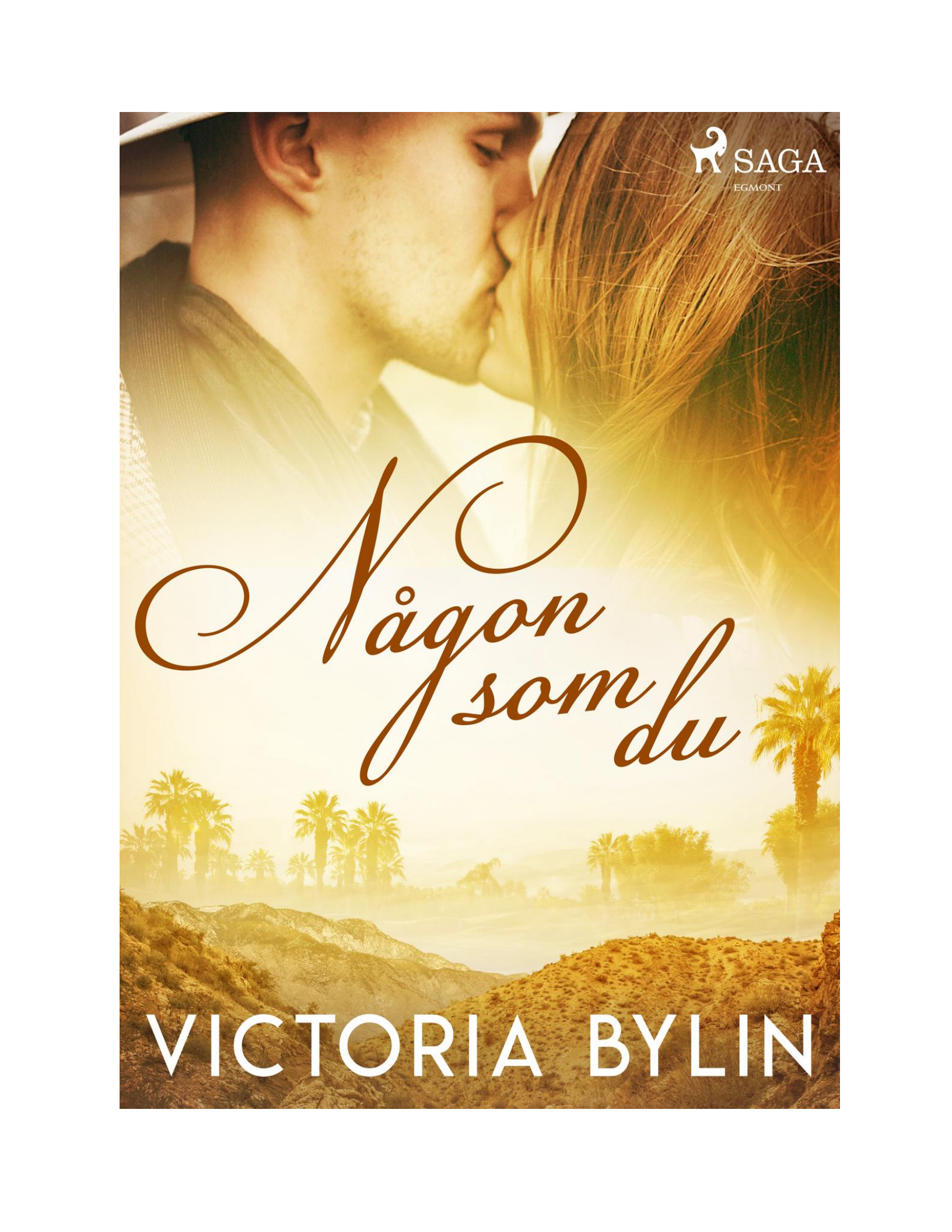

*Någon
som
du*

VICTORIA BYLIN

The background of the entire cover is a romantic scene of a man and a woman about to kiss. The man is on the left, wearing a light-colored shirt and a hat, and the woman is on the right with long, wavy hair. The scene is bathed in a warm, golden light. In the bottom third of the image, there is a landscape of rolling hills and palm trees under a hazy sky.

 SAGA
EGMONT

*Någon
som du*

VICTORIA BYLIN

Victoria Bylin

Någon som du

Översättning av
Hanna Christenson

SAGA Egmont

Någon som du
är översatt från engelska av Hanna Christenson efter
Someone like you
Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 2018, 2020 Victoria Bylin och SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726632965

1. E-boksutgåva, 2020
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Jag ska ge er ett nytt hjärta och låta en ny ande komma in i er. Jag ska ta bort stenhjärtat ur er kropp och ger er ett hjärta av kött.

Hesekiel 36:26

ett

Zeke Monroe uppskattade roliga skämt, och den här gången var det honom som någon hade skämtat med. Med ett flin på läpparna gick han över den grå plyschmattan på sitt kontor mot skrivbordet som var i storlek med ett hangarfartyg. En ny actionfigur som föreställde Han Solo vaktade hans pennställ och en handskriven lapp satt tejpad på baksidan av hans breda kontorstol.

”Order från rymdskeppet”, läste han högt. ”Kapten Zeke Monroe kallas till räddningsuppdrag.”

Han drog loss lappen medan han småskrattade. Alla som jobbade i ledningen på Caliente Springs visste att han uppskattade fåniga bus då och då, och under de åtta månader han varit general manager för den historiska semesteranläggningen i Kalifornien hade han kommit att se dem som sina vänner.

Vilket gjorde att uppgiften som låg framför honom kändes minst sagt skrämmande: rädda Caliente Springs från att gå i konkurs eller tillåta att tvåhundra personer förlorade sina jobb.

Personer som Ashley, som var ansvarig för marknadsföringen, vars dotter led av svår astma.

Eller Javier, en kille som fortfarande gick på college och hjälpte till att försörja sin familj genom att jobba extra som portvakt.

Och Mrs. Jenson i gåvobutiken som brukade skämta om att hon skulle bli tvungen att leva på kattmat om det inte vore för den lilla inkomsten hon hade här.

Om fyra månader behövde deras historiska semesteranläggning vara fullbokad av gäster, bröllop och konferenser, annars skulle de bli tvungna att stänga ner. Det fanns inte en chans att Zeke tänkte låta det hända.

Hans blick flög till fönstret med utsikt över de avlägsna bruna kullarna. Det rullande landskapet var underbart, särskilt vid solnedgången, men han skulle ha föredragit en utsikt över hela anläggningen. Caliente Springs var enormt – en sammansättning av ett fem våningar högt hotell, tre enplansbyggnader med växtrum, ett inhägnat kluster av lyxiga stugor samt toppmoderna faciliteter för träning som golf och tennis plus simbassänger, spelrum, ett gym, restauranger, en fiskdamm, vandringsleder och ett stall.

Zeke älskade den här platsen, men den var på väg att falla samman. Vägarna behövde konstant underhåll och majoriteten av deras gästrum skrek tidigt 90-tal med sina mörkgröna fondväggar och sitt dammiga kakel med rosmönster. Trendigt? Definitivt inte. Men han arbetade på att modernisera allt från dekoren till affärsmodellen.

Han sjönk ner på stolen och försökte öppna skrivbordslådan för att kontrollera sin att-göra-lista. Något hade fastnat så han tvingade upp lådan med hjälp av en brevöppnare. När den lossnade hördes "fågeldansen" från det spelande födelsedagskortet han fått av marknadsföringsteamet förra veckan. Ett flin bredde ut sig i hans ansikte. Hur kunde man låta bli att le åt "fågeldansen"?

Irene, hans assistent, dök upp runt hörnet. "Om jag inte skulle operera höften nästa vecka hade jag bjudit upp dig för att dansa polka."

Att dansa var inte hans grej, men han skulle ha gjort det för Irene. "Ta fram dansskorna."

Irene klappade sig på sin dåliga höft. "Jag lämnar dansandet till dig. Under tiden, medan jag är borta, har jag

skrivit ner instruktioner för den som ersätter mig.”

”Tack.”

”Angående visitkorten ...” Hon höjde ena ögonbrynet mot honom. ”Har du bestämt vilken version vi ska använda?”

”Nej.”

Irene, med sitt gråa hår och läsglasögon på näsan, väntade på det där moderliga sättet som var en blandning av tålamod och tyst uppmaning. För en vecka sedan hade hon gett honom ett papper med tre versioner av hans namn på. Det låg fortfarande på hans skrivbord, rakt framför honom, med hans klotter över hela sidan.

Hon kikade på honom över sina stålbågade glasögon. ”Är det något problem med dem?”

”Ett stort. Jag vet inte vilket jag ska välja.” Att vara namngiven efter en profet i Bibeln var ett problem för någon som brottades med sin tro. Att vara namngiven efter två stycken, som i Ezekiel Amos Monroe, var helt enkelt opraktiskt. Zeke kunde inte ens gömma sig bakom ett normalt andranamn. Han plockade upp pappret med de tre versionerna och studerade dem.

Irene satte sig på stolen på andra sidan skrivbordet. ”Prova att läsa dem högt.”

Han började med det som stod på hans nuvarande visitkort. ”’Zeke Monroe, General Manager.’” Enkelt. Opretentiöst. Precis den han var. Men gamla smeknamn slog emot honom, som Zeke the Freak. Eller ännu värre, Zeke the Meek, namn han fått på college av den där självupptagna typen Hunter Adams.

Irene väntade på nästa.

Zeke strök det medan han läste det. ”’E.A. Monroe, General Manager.’ Glöm det. Folk kommer tro att jag heter Elizabeth eller Emily och försöker dölja det.”

Irene nickade. ”Ja. Ta bort det.”

Med samma röst som han använde när han höll ett pep-talk läste han det sista namnet på listan. "Ezekiel A. Monroe, General Manager." Det var ett pastorsnamn, tilldelat honom innan han ens dragit sitt första andetag.

Hans blick gled till kanten av skrivbordet och fotografiet som tagits för tio år sedan tillsammans med hans pappa vid deras kyrka i Chile. Med sammanlänkade armar log de brett mot kameran, far och son, pastor och protegé. Men inte nu längre. Minnen av hans pappa, och ett specifikt gräl mellan dem, sved fortfarande i hans hjärta.

Han kastade minnena åt sidan och jämförde namnen från en rent affärsmässig vinkel. Ezekiel A. Monroe skulle vara en konstant påminnelse om hans pappa, men det fick honom att låta äldre än sina trettioett år. Han var tio år yngre än de flesta män i hans position, så att låta äldre var en fördel.

Han ringade in *Ezekiel A. Monroe*, sköt över pappret till Irene och lutade sig bakåt i stolen. "Det där får det bli."

Hon lutade på huvudet för att kunna läsa det. "Det var väl inte så farligt, eller hur?"

Olidligt. Men Zeke log bara till svar. Att bli Ezekiel igen, även om så bara på pappret, slog honom som ett passade sätt att avsluta en förmiddag han ägnat åt att tömma sina föräldrars förvaringsutrymme. Sjutton kartonger låg nu i den täckta kärran på hans uppfart i väntan på att bli uppackade och sorterade. Två av dem tillhörde Zeke och innehöll minnen från hans tid på college. De övriga femton tillhörde hans föräldrar. Han borde ha packat upp dem för två år sedan, efter deras begravningsgudstjänst, men han hade inte klarat av det då. De där kartongerna skulle fortfarande ha legat kvar i förvaringsutrymmet om det inte vore för att hyreskontraktet gått ut.

Irene sänkte hakan och kikade över kanten på sina glasögon igen. "Jag måste berätta en annan sak för dig."

"Vad då?"

"Ashley ringde för några minuter sedan."

Ashley Tate. Attraktiv. Singel. Ambitiös, men opålitlig på grund av sin sjuka dotter. "Vad ville hon?"

"Hon kan inte komma till mötet klockan tre. Det med evenemangsplaneraren som ska undersöka om våra lokaler passar för Carter Home Goods."

Carter Home Goods var en nykomling i branschen med försäljning i människors hem. De sålde hushållsmaskiner och inredning på partyn hemma hos folk, ungefär som Tupperware. Katalogerna från Carter dök upp i lunchrummet då och då, och Zeke hade läst om det växande företaget på en affärsblogg. Larry Carter var en varmt troende man som belönade sina anställda med förmåner som resor till semesteranläggningar. En evenemangsplanerare från Dare to Dream Events skulle komma till Caliente Springs för att undersöka om de kunde vara ett alternativ för den sortens resor, och även för Carters årliga säljkonferens.

Att få Carter som kund kunde inte rädda Caliente Springs på egen hand, men det var den sortens samarbeten Zeke behövde få till ett flertal av för att dra upp semesteranläggningen ur krisen de befann sig i. Han drog handen genom håret. Det var inte grått än, men med tanke på hur saker och ting gick skulle han få gråa hår innan han visste ordet av.

"Vad har hänt den här gången?" frågade han.

"Hennes dotter är på akuten igen. Hon beklagade, Zeke. Men du vet hur hon har det."

Ensamstående mammor. De gav honom huvudvärk när de inte kunde vara på jobbet, men han älskade barn och respekterade kvinnorna som uppfostrade dem på egen hand.

Irene sänkte rösten. "Ashley är rädd att du tänker avskeda henne."

"Nej." Inte en chans. "Säg till henne att hon är alldeles för duktig för att jag ska ha råd att bli av med henne. Jag tar mötet."

"Du är en god människa."

Knappast. I varje fall inte enligt hans pappas standard. Zeke hade svikit både Gud och sin jordiske far fler gånger än han ville erkänna, men han älskade människor och han älskade sitt arbete. De anställda var som familjemedlemmar för honom. Han plockade upp en penna för att ta anteckningar. "Berätta. Vem är kontakten jag ska träffa?"

"Hon heter Julia Dare."

Pennan trillade ur hans hand. "*Julia Dare?*"

"Ja." Förvåning hördes i Irenes röst, och hon blev aldrig förvånad annars. "Så du känner henne?"

"Ja, det gör jag. Eller gjorde i varje fall."

Irene väntade på att han skulle säga något mer, men Zeke tänkte inte berätta om *Julia Dare* varken för Irene eller någon annan. Han plockade upp pennan igen och skrev hennes namn på en turkos lapp – hennes favoritfärg. Julia Dare. Brunt hår som studsade när hon gick. Vackra bruna ögon som såg in i hans själ. Ett hjärta som hade omsorg om varenda människa som dök upp i hennes väg. Till och med honom, i varje fall tills hon dumpade honom.

Irene höjde ett ögonbryn mot honom och tittade sedan på lappen där han skrivit Julias namn tre gånger.

Han slängde pennan åt sidan. "Så var ska jag träffa henne?"

"I receptionen."

"Perfekt. Vilket rum kommer hon få?"

"418."

Nymöblerat. Modern elektronik. Rymligt med utsikt över golfbanan och bergen. "Bra val. Mejla Ashleys förslag till mig. Jag ska läsa igenom det innan mötet."

"Har redan gjort det."

"Tack. En sak till bara. Har Ashley skickat en presentkorg till rummet?"

"Ja. Jag har redan kollat."

Presentkorgarna var fyllda med kex, ostar, en vinflaska och hotellets berömda chocolate chip cookies. "Lägg till en påse med mini Milky Ways också."

"Chokladbitarna?"

"Exakt." Mini Milky Ways. Julias favoritgodis. Hon och Zeke hade delat mer än en påse under sitt sista år på UC Berkley.

"Jag fixar det."

"Något annat?"

"John Rossmore ringde." Semesteranläggningens golfproffs och Zekes vän. "Han vill prata med dig om att bevattna golfbanan mer. Torkan -"

"Jag vet. Den tar död på affärerna." Den tog död på många saker - rabatterna vid ingången, budgeten på grund av de extra vattenkostnaderna och till och med de lokala grundvattenreserverna. Brandrisken var hög, något folk i Kalifornien var vana vid på samma sätt som folk i andra delstater var vana vid orkaner. "Något mer?" "Kevin som jobbar på underhållsavdelningen har fått ett nytt bud på pris för poolstängsel. Du ska träffa honom imorgon klockan 8:30. Hans kontor."

"Bra."

"Och Chet vill veta om du tänker inspektera ridspåret imorgon." Chet Smith, en väderbiten gammal cowboy som var ansvarig för uteritter och ridläger. Zeke älskade den gamle mannen, men stallet gick ekonomiskt back och var

en kandidat för kraftiga nedskärningar. "Vi får boka om uteritten. Jag måste koncentrera mig på Carter-mötet."

"Då ordnar jag det."

Han sneglade mot den antika väggklockan, tillverkad av stubben från en ek. Den var symbolisk eftersom trädet huggits ner för att göra rum för Caliente Springs originalbyggnad. Om han skyndade sig kunde han packa ur kärran som stod på hans uppfart innan mötet. Han sköt ut stolen från skrivbordet. "Om det var allt –"

"En sak till."

Att inte lyssna på Irene var alltid ett misstag så han flyttade pennan till högen av lappar igen. "Vad då?"

"Ginger ringde i morse." Irene lät bister, vilket var ett dåligt omen med tanke på att Ginger och hennes tvillingbror George Travers ägde Caliente Springs. "Hon vill ha siffrorna för juli."

Zeke suckade.

"De ska inte sammanställas förrän nästa vecka."

"Jag vet."

"Varför frågar hon efter dem nu tror du?"

"För att vara besvärlig?"

Irene tyckte ungefär lika mycket om Ginger som Zeke gjorde, och det var inte mycket. Han skämdes över sin dåliga attityd, men Ginger besvärade honom om varenda detalj. George, å andra sidan, var en nära vän och orsaken till att Zeke fått jobbet som general manager. George älskade Caliente Springs och ville att det skulle blomstra. Ginger älskade det också, men hon ville sälja anläggningen för att bli av med de ekonomiska problemen.

"Hon ska få siffrorna", sa Zeke. "Några andra överraskningar?"

"Inte än."

"Bra. Då går jag nu." Han följde Irene till hennes skrivbord innan han gick ut genom de anställdas ingång,

där han hade parkerat hotellets stadsjeep, och körde till sin bostad på baksidan av anläggningen.

Det var sex år sedan sist han träffat Julia Dare, eller Jules som han kallat henne på den tiden. Han såg fram emot att träffa henne igen och höra vad som hänt i hennes liv. Hon hade sårat honom, men han tänkte på henne ofta. Inte så konstigt kanske. En man glömde inte den enda kvinna han någonsin älskat.

Julia Dare styrde sin åtta år gamla Outback genom den breda dalen som ledde till Caliente Springs. Hennes fingrar låg lätt om ratten medan en kristen radiostation spelade musik genom bilens högtalare. Hon visste att hennes fyraårige son Max var i goda händer hos hennes mamma, Ellen Dare, i hemmet i Los Angeles där Julia vuxit upp. De tre hade bott tillsammans sedan Julia lämnade Max pappa för sex månader sedan.

Max var ljuset i Julias liv, men hans pappa Hunter Adams var plågan i hennes existens. Hennes son behövde en pappa och Julia ville ha en man, men hon hade aldrig gift sig med Hunter och nu var det svårt att föreställa sig att hon överhuvudtaget älskat honom.

Men det där var ett avslutat kapitel och hon hade börjat om efter att hon blev kristen. Allt som betydde något för henne nu var att leva ut sin tro, göra Dare to Dream till en succé och vara en bra mamma åt Max.

De omgivande kullarna, präglade av torka och starkt solljus, hade samma färg som flingorna Max ätit till frukost. Hon saknade sin son hemskt mycket, men att äga ett företag krävde uppoffringar. Och risker. Och bra omdöme. Att sköta evenemang åt Carter Home Goods var hennes första stora genombrott och hon var fast besluten att rekommendera den bästa möjliga platsen för deras behov.

Ägaren till Carter Home Goods var en gammal golfkompis till hennes pappa. Benjamin Maxwell Dare hade dött under Julias sista år på college och sedan dess hade Mr. Carter och hans fru hållit kontakten med Julia och hennes mamma. Hon var rörd och tacksam över att han kommit till henne med det här projektet och hon tänkte göra sitt bästa för att förtjäna hans lojalitet.

Det här var den tredje semesteranläggningen Julia besökte den här månaden och hon hoppades att det skulle bli den sista. Hennes mamma älskade Max lika mycket som hon gjorde, men att lämna honom grävde fortfarande ett hål i Julias hjärta. Tiden han tillbringade med Hunter grävde ett ännu djupare hål, ett som dessutom var kantat av oro eftersom hon inte litade på Hunters omdöme. Sist hon stannade för att tanka hade hon ägnat en stund åt att skumma igenom de sms Hunter hunnit skicka medan hon varit ute på vägen. Allihop avslöjade hans otålighet.

Ring mig.

Behöver prata om helgen.

Är du ute på vägen? Kör åt sidan. Tar inte lång tid.

Hon måste ringa honom så snart hon kommit fram till sitt rum på semesteranläggningen.

Julia körde in på en hästskoformad infart framför den fem våningar höga vita byggnaden, omgiven av palmer och barrträd. Ett lågt tak skuggade både bilarna och rabatterna som var fulla av papegojblommor, murgröna, taro och agapantus.

En parkeringsassistent hjälpte henne ur bilen, en annan plockade ut hennes resväska ur bagaget och en pickolo eskorterade henne in till lobbyn. Hon checkade in vid en polerad disk i ek, bemannad av en välklädd och vänlig kvinna, och fem minuter senare promenerade hon in i ett luftkonditionerat rum som doftade av vanilj. En

presentkorg på ett bord fångade hennes blick och hon gick fram för att inspektera den.

Nyttigt snacks och gourmetostar. Tummen upp.

En flaska vin. Tjusigt.

Hotellets berömda chocolate chip cookies. Mums.

Mini Milky Ways? Hennes tankar flög bakåt i tiden till en man med mörkblont hår, förbluffande blå ögon och ett naturligt sätt som fick alla omkring honom att slappna av, inklusive henne. Åren skalades bort och lämnade kvar en hög av bitterljuva minnen. *Zeke Monroe*. En överlåten kristen som planerat att jobba med mission tillsammans med sina föräldrar. En kille som ville ägna livet åt att mätta de hungriga och rädda människors själar. Han hade försökt rädda hennes själ med, men det hade inte fungerat. Istället hade hon förstört honom. Julia stirrade på påsen med Milky Ways medan hennes hjärta värkte av ånger. Hon hade ingen kontakt med Zeke längre och det var bäst så.

Försiktigt lade hon tillbaka påsen ovanpå kakorna. Hur frestande Milky Ways än var klarade hon inte av smaken av minnena. Var Zeke än var någonstans hoppades hon att han var lycklig.

Hon plockade upp telefonen för att ringa Hunter men stannade till för att titta på fotot av Max på skärmen. Med sitt mörka hår och sina bruna ögon liknade han hennes sida av familjen, men han hade Hunters haka. En varm känsla fyllde Julias bröst, men den försvann när hon läste Hunters senaste sms.

Hej babe. Julia skakade på huvudet. Hur många gånger skulle hon behöva säga till honom att inte kalla henne det? *Var är du? Jag är ledig på lördag. Vi kan träffas då. Du, jag och Max.*

Julia skrev tillbaka. *Kan inte. Kommer vara på Caliente Springs.* Han kände till hennes schema, men han

respekterade henne inte tillräckligt mycket för att bry sig om att lägga det på minnet.

Medan hon väntade på svaret bytte hon om till en formsydd röd klänning med guldknappar i sidan. Hennes favorit. Det röda fick hennes mörka hår att se nästan svart ut och guldets matchade hennes ljusbruna ögon.

Hunters svar plingade i mobilen. *Ok. Bara jag och Max då.*

Hon skrev: *Vad har du för planer?*

Den här gången svarade Hunter med en gång. *VFS.*

"Vi får se" kunde innebära vad som helst från McDonald's till en dag vid Castaic Lake i Hunters racerbåt. En bild av hur Hunter satte på Max vattenskidor drog genom hennes tankar, trots att Max inte kunde simma än. Det fanns även en cykel i hennes mammas garage som var alldeles för stor för Max, ännu en present från Hunter. Trots stödhjulen hade Max fallit omkull och slagit sig i ett försök att imponera på sin pappa. Sårskorpan på hans armbåge var fortfarande tjock som elefanthud.

Hon kunde inte låta Hunter ta Max över dagen utan att känna till hans planer så hon ringde upp honom. Samtalet kopplades till röstbrevlådan, men två minuter senare hördes ringsignalen hon hade lagt in enbart för Hunters samtal för att roa Max.

"Så", sa hon och försökte låta trevlig istället för kontrollerande, vilket var ett av hans klagomål på henne. "Vad innebär VFS?"

Hunter småskrattade. "Du oroar dig för mycket, babe."

"Jag är mamma. Det är mitt jobb."

"Och jag är pappa." Hunters ton fick en spänd udd. "Jag älskar Max lika mycket som du gör. Han är miniversionen av mig."

Julia avskydde det uttrycket när det kom från Hunter. Max var en liten pojke, inte en klon av sin pappa. Men det

fanns ingen poäng i att börja bråka så hon höll rösten neutral. "Vad hade du tänkt dig på lördag?"

"Vad sägs om djurparken?"

"Det låter kul." Och säkrare än racerbåten. "Jag kommer inte vara hemma förrän sent på eftermiddagen. Jag säger till mamma att du hämtar upp honom."

"Jag skickar ett sms till henne."

"Okej." Julia tänkte ringa sin mamma ändå. Hon litade inte på att Hunter höll sitt ord och hon ville inte att hennes mamma skulle komma i kläm. "Vilken tid kör du hem honom?"

"Kom igen, babe. Slappna av."

"Jag vill inte att du kallar mig det."

"Följ med oss. Det kommer bli kul."

"Jag har redan sagt att jag inte kan." Hon skulle ha sagt nej även om hon varit hemma. Att åka på utflykt som familj skulle sända fel budskap till Hunter, mästaren av jojo-relationer, och det skulle förvirra Max som fortfarande försökte anpassa sig till att hans föräldrar inte var tillsammans längre.

Hunters tjurigaste röst hördes över telefonen. "Jag vet att du älskar mig, Julia. Jag älskar dig också och vi älskar båda Max. Jag vill att vi ska vara en familj. Jag vill -"

"Hunter, sluta."

"Vi borde ha gift oss när han föddes."

Som om det var hennes fel! Hon hade tagit upp ämnet och till och med gjort ett roligt litet frieri när graviditetstestet visat sig vara positivt, men Hunter hade insisterat på en lång förlovning och ett stort bröllop. Ett år hade gått och han hade skjutit på bröllopet två gånger. När han ville skjuta på bröllopet en tredje gång insåg hon slutligen sanningen: Han värderade tanken på ett vräkigt bröllop högre än han värderade äktenskapet. Och henne.

"Är du kvar, babe?"

"Ja, jag är här."

"Jag älskar dig, Julia. Säg bara till så drar vi till Vegas och gifter oss."

Fortsätt drömma, grabben. "Det kommer inte hända."

"Varför inte?"

"Du vet varför." Hon refererade till sin tro nu, något som Hunter inte respekterade. Med tanke på hur han kände för det muttrade hon till slut hejdå och avslutade samtalet.

Efter sex år kände hon Hunter alldeles för väl.

Terapeuten hon gick till efter att hon lämnat honom trodde att han hade narcissistiska tendenser. I den grekiska mytologin var Narcissus en man som var kär i sig själv och därför oförmögen att älska andra människor fullt ut.

"Narcissister livnär sig på andra människor", hade terapeuten sagt till Julia. "De älskar dig för det du kan ge dem. Om Hunter kan spegla sig själv i dig, kommer han älska dig. Om inte, kommer han anklaga dig."

Julia kunde hantera Hunters krav, men hur skyddade hon Max från en pappa som inte kunde älska sin son på det sättet som ett barn behövde bli älskat?

Hon visste inte och nu var hon på väg att bli sen till mötet med Ashley. Hon applicerade läppstift, plockade upp sin portfölj och tog hissen ner till lobbyn. Med klackarna klickande mot marmorgolvet gick hon bort till receptionen. Hon kunde inte se Ashley någonstans. Det var inget gott tecken för ett hotell som marknadsförde sig själva som serviceinriktade.

Med rynkade ögonbryn gick hon bort till mannen bakom receptionen. Han hade latinamerikanskt utseende och hans uniform var lika välputsad som en militärs. Mannen hälsade på henne med ett leende. "God eftermiddag. Kan jag hjälpa er med något?"

"Jag söker Ashley Tate."

"Ni måste vara Ms. Dare."

"Ja, det är jag."

Bakom henne hördes en fyllig mansröst över lobbyns dova bakgrundsljud. "Hallå, Jules."

Jules. Bara Zeke Monroe kallade henne det. Långsamt, med dunkande hjärta, vände hon sig om och fick syn på en man i grå kostym. En man med Zekes breda axlar, de där oförglömliga ögonen och mörkblont hår med solblekta slingor. Plötsligt förstod hon påsen med Milky Way.

På något sätt lyckades hon få loss sin fastklistrade tunga och yttrade ett enda ord. "Zeke?"

Hans leende breddades. "I egen hög person."

"Hur - vad -?"

Hon gapade medan hon utplånade avståndet mellan dem. Situationen krävde en handskakning, men hennes kropp kom emot honom som om hennes muskler mindes vad hennes hjärta behövde glömma. Hans armar gled runt henne och de kramades med en stelhet som fötts ur för många minnen.

Hon var den som bröt sig ur omfamningen först, men medan hon fortfarande drog sig undan hittade deras händer varandra och deras fingrar flätades samman.

"Jag kan inte tro det", mumlade hon.

"Det kunde inte jag heller när min assistent berättade att det var du som skulle komma hit." Han gav henne det naturliga leendet som brukade få henne att slappna av. "Så roligt att se dig."

"Detsamma."

I själva verket brände det i halsen på henne. När de gått på college hade hon varit otrogen mot Zeke med Hunter, och han visste inte ens om det. De tre hade arbetat tillsammans vid St. John's Refuge House. Zeke som betald assistent, Julia som praktikant för en sociologiklass och Hunter, som varit juridikstudent, som frivilligt juridiskt ombud. Det fanns ingen ursäkt för det hon gjort, bara den

patetiska förklaringen att hon blivit förblindad av Hunters självsäkra sätt och förförd av en cynism som, på den tiden, hade matchat hennes egen.

Zeke gav hennes händer en mjuk tryckning och släppte dem. "Du är här i affärer. Vi går till mitt kontor och diskuterar Carter Home Goods. Så kan vi prata om våra personliga liv efter det."

två

Zeke sneglade mot Julias vänsterhand. Ingen vigselring. Inga ringar överhuvudtaget, och hon såg fantastisk ut i rött. Klänningen slutade strax ovanför knäna och visade långa ben som slutade i ett par klackskor istället för ballerinaaskorna hon haft på college. Hennes ögon hade samma ljusbruna färg som då, honungsfärgade, men hennes hår var annorlunda. Mer tillfixat än han mindes, men fortfarande axellångt med självfall.

"Okej." Hon vilade armen mot skinnportföljen som hängde från hennes axel. "Jag börjar återhämta mig från chocken. Hur hände det här?"

Zeke sträckte sig efter ett visitkort på insidan av kavajen. "Jag är general manager här."

"Är det sant?"

"Japp."

När han höll fram kortet tog hon det mellan sina manikyrerade fingrar, läste det och studerade honom med något som liknade en blandning mellan överraskning och beundran. "Den här platsen är ljusår ifrån St. John's, men samtidigt kan jag förstå att du fick jobbet."

"Hur så?"

"Du är bra på att ta hand om folk."

Mat. Tak över huvudet. En paus från livets krav. Kalla honom Martha Stewart om man ville, men han kände sig hemma i gästfrihetsbranschen. "Det passar mig. Det är större här förstås, men vi har fler bollar i luften. Jag hade inte vetat om att du skulle hit om det inte varit för att Ashley blev tvungen att hantera en personlig kris." "Åh

nej." Julias mörka ögonbryn drogs ihop. "Är hon okej?"
"Jadå. Men hennes dotter fick ett astmaanfall."

"Rachel."

"Precis." Pluspoäng till Ashley. Hon hade byggt ett starkt band till en potentiell kund. "De är på akuten nu så jag hoppar in i hennes ställe. Jag kunde knappt tro det när jag fick höra ditt namn. Du ser likadan ut, Jules."

"Tack. Men jag går under namnet Julia nu för tiden."
"Självklart." Hon hade växt upp och det hade han med. Deras tid på college låg långt bakom dem. Han visade med huvudet mot en alkov bortom lobbyn. "Den här vägen."

De höll jämna steg med varandra och korsade lobbyn mot en avkrok med godisautomater, telefonautomater och en dörr med kombinationslås som det stod "Privat" på. Zeke tryckte in sifferkoden och öppnade dörren. "Mitt kontor ligger längst bort."

Medan de gick genom korridoren läste hon namnen och titlarna som var tryckta på glasdörrarna de passerade. "Jag trodde att du var i Chile med dina föräldrar."

"Det är en lång historia."

De gick förbi kontoren för dem som jobbade med personalfrågor, marknadsföring och kundrelationer. Ekonomiassistenterna och de som ansvarade för städningen hade sina kontor i en annan korridor tillsammans med chefen för underhåll och de som hanterade matbeställningarna. Zekes kontor låg i hörnet mellan de båda korridorerna. När de kom fram till hans dörr öppnade han den för Julia som gick in till ett rum med skinnfåtöljer, ett ekbord och tavlor med westernmotiv på väggarna.

Irene satt bakom sitt skrivbord och arbetade med något, förmodligen rapporten till Ginger. När Zeke presenterade dem för varandra skakade Julia hand med Irene, något inte alla kunder gjorde med en assistent.

Irenes blick flyttades till Zeke. "Ashley ringde för några minuter sedan."

"Hur är det med Rachel?"

"Det är ingen fara längre. Hon fick en andningsbehandling och sedan skickade de hem henne." Irene fokuserade på Julia. "Känner du till Ashleys dotter?"

"Ja. Det är tufft för dem."

Zeke tog till orda igen. "Skicka ballonger till Ashleys lägenhet. Något uppmuntrande."

Irene gav honom ett förnöjt leende. "Jag visste att du skulle säga det. En bukett ballonger med Disneyprinsessor är redan på väg."

"Tack." Irene låg som vanligt två steg före honom. Han knackade med knogarna på skrivbordet och visade sedan mot den korta hallen. "Mitt kontor ligger här borta."

Julia gick före genom den mattbelagda korridoren men stannade till vid den öppna dörren till vänster. Hon kikade in, osäker på om det var rätt.

"Det är här." Zeke sträckte sig förbi henne och öppnade dörren lite till.

Hon tog några steg in. Genom att vända sig runt i en cirkel tog hon in skrivbordet, fönstren, diplomerna och utmärkelserna samt de personliga sakerna på hyllorna. Det inkluderade hans samling av geoder – stenar som delats i två delar för att visa de färggranna kristallerna på insidan.

Han lutade höften mot sitt skrivbord. "Se dig omkring. Du kommer nog hitta ett par saker du känner igen."

Hon mumlade något som lät som *mer än ett par* innan hon gick fram till hyllan med en oregelbundet formad sten med turkost innehåll. "Den här fick du av mig."

Minnen av deras enda Alla Hjärtans Dag tillsammans slog emot honom. Hon hade gjort i ordning en picknick och de hade vandrat i Muir Woods – en förtrollande vacker skog med redwoodträd, ormbunkar och klöver. När han spridit

ut filten han förvarade i sin gamla pickup på marken hade hon ställt ner korgen och vänt sig mot honom. En kyss. Två kyssar. Han hade fått lägga band på sig. Han mindes allt från den dagen – dimman som svävat vid topparna av träden, solen som brutit igenom, skuggmönstret som bildats på marken av de brutna ljusstrålarna.

Börja inte tänka på det nu. Zeke svalde hårt.

Julia vände sig bort från stenarna och fokuserade på väggen med diplom och utmärkelser. Hon läste allihop och vred sig sedan mot skrivbordet där Han Solo stod redo för strid bredvid pennstället.

"Du är fortfarande du", sa Julia. "Men du har förändrats."

"Mycket."

"Jag med. Mer än jag någonsin kunde föreställa mig."

Den turkosa stenen. Hennes hjärta bultade mot revbenen och tvingade tillbaka henne till tiden vid St. John's och första gången hon träffade Zeke. Han hade varit lång och muskulös, klädd i en mörkblå t-shirt, ett par Levi's och arbetskängor. Det hade varit mitten av september och första dagen av hennes praktik. Hon hade letat efter kontoret när han fått syn på det vilsna uttrycket i hennes ansikte och gått fram till henne.

"Behöver du hjälp?"

"Jag är den nya praktikanten. Jag letar efter Zeke Monroe."

"Det är jag."

När han lett mot henne hade hon smält ner till en pöl av hormoner. Men det där var historia. De var inte samma människor längre och hon behövde fokusera på att sköta sitt jobb.

När hon vände sig mot Zeke igen öppnade han en minikyl vid sidan av sitt skrivbord. "Vad sägs om en

Sprite?"

Hennes favoritläsk. Han visste det. "Nej, tack."

Han stängde kylan utan att ta något åt sig själv och gungade på hälarna med händerna i fickorna på ett sätt som hon sett hundratals gånger tidigare. *Fokusera på jobbet*. Men det som hoppade ur hennes mun var en fråga. "Hur hamnade du på Caliente Springs?"

"Det är också en lång historia."

"Berätta."

Han visade att hon skulle slå sig ner på stolen framför skrivbordet innan han sjönk ner i kontorsstolen på andra sidan. "Har du hört talas om Home and Hearth?"

"Det är väl en välgörenhetsorganisation?"

"Ja, en som finns över hela landet. För ungefär tjugo år sedan förvandlade en affärsman vid namn Harlan Jones ett gammalt hotell till ett härbärge för hemlösa och drev det som ett omsorgsboende. Lägg till yrkesutbildning och en överenskommelse med de inneboende om att följa vissa trivselregler, så har du Home and Hearth. Vissa inneboende stannar väldigt länge. Andra återhämtar sig från det som varit tufft i livet och går vidare.

"Vilken bra modell."

"Jag jobbade på ett sånt hem i LA när jag var klar med studierna. Det var där jag träffade George Travers. Han sitter med i den nationella styrelsen för företaget, men jobbar också rent praktiskt på faciliteterna. Han tillbringade mycket tid med de inneboende." "Jag har hört talas om honom. Han håller väl på med country-musik också?"

"Han är en av Tvillingarna Travers", förklarade Zeke.

"Han och hans syster Ginger var riktigt stora på åttiotalet."

"Min mamma älskade dem. Hon har fortfarande kvar gamla LP-skivor med dem på en hylla. George var en flickfavorit på den tiden."

Zeke flinade. "Han skulle nog motsätta sig att det bara var på den tiden."

"Min mamma med."

"Hur är det med henne?"

"Bra." Julia vågade inte säga mer om sin familj på grund av Max och Hunter. "Vad är kopplingen mellan George och ditt jobb?" "Han och Ginger äger det här stället. När jag hade tagit min examen i företagsekonomi började jag jobba på Home and Hearth, som chef för västkustregionen. George flyttade mig från det jobbet till det här för ungefär åtta månader sedan."

"Jag är imponerad." Hennes egen karriär hade varit en nedåtgående spiral från ambitiös välgörare till arbetslös till kämpande egenföretagare. "Men skulle inte du åka tillbaka till Chile?"

Han tittade ner, plockade upp en sten han använde som brevpres och strök över den ojämna ytan med tummen.

"Jag är inte samma person som jag var på college, men det finns en annan anledning också. En sorglig anledning. Mina föräldrar dog i en flygplanskrasch." "Åh, Zeke." Sorg rörde vid varenda nerv i henne, en blandning av empati för Zeke och förlusten av hennes egen pappa. "Jag beklagar verkligen. När hände det?"

"För nästan två år sedan."

"Två år sedan eller två månader sedan – det gör fortfarande ont." "Ja, du vet ju hur det är."

Deras blickar möttes och, på samma sätt som de gjort när de varit ett par i Berkeley, mindes de tillsammans det där fruktansvärda telefonsamtalet Julia fått från sin mamma. Hennes pappa, som jobbat på ett försäkringsbolag, hade fått en hjärtattack på kontoret. Zeke hade kört henne till flygplatsen och sedan kommit efter med bilen för att kunna vara hos henne. Hon hade lutat sig helt mot honom under den mörka tiden.

Det var först senare, när chocken lagt sig, som hon anklagat honom för att försöka tvinga på henne sin religion.

Zeke ställde ner brevpresen. "Hur ser ditt liv ut nu för tiden? Dare to Dream ligger väl i LA?"

"Ja. Jag har flyttat in hos min mamma igen. Det fungerar bra för oss båda." Och Max, men den detaljen behöll hon för sig själv. "Det finns inte så mycket att berätta."

Åtminstone inte mycket som hon ville dela. "Jag har haft några olika jobb. Att planera evenemang passar mig, så jag startade Dare to Dream."

Han väntade på att hon skulle säga mer.

"Jag trivs med det." Hon stack ner handen i portföljen. "Carter Home Goods är min första stora kund och jag har en deadline att hålla. Är det okej om vi börjar nu?"

"Självklart." Han tummade på en plattskärm på väggen. "Ashley hade planerat en Power Point-presentation, men jag är mer jordnära av mig. Vad sägs om en rundtur?"

"Visst."

"Du kanske vill byta om till något mer vardagligt? Vi kommer gå en del."

"Nej, det behövs inte." Den röda klänningen fick henne att känna sig professionell och hon behövde den barriären mellan sig själv och Zeke.

Han sneglade mot hennes skor. "Om du är säker så ..."

"Det är jag."

Han plockade upp en walkie-talkie från laddaren den stått i på skrivbordet och höjde den till munnen. "GM till Parkeringsassistenten."

"Ja, sir. Assistent 3 här."

"Min stadsjeep står på de anställdas parkering. Kan du köra fram den?"

Han fäste walkie-talkien i sitt bälte och gick runt skrivbordet. De promenerade till lobbyn tillsammans där de

roterande dörrarna spottade ut dem på trottoaren. Lukten av täckbark och bilavgaser blandades i hettan med en aning av Zekes aftershave, en rökig och mörk doft som var ny för honom.

En vit stadsjeep körde upp och stannade framför dem. En parkeringsassistent skyndade ut för att öppna dörren för henne, men Zeke viftade undan honom. "Jag tar det."

"Ja, sir."

Att höra Zeke kallas sir var lika överkligt som att stå inne på hans kontor. Han höll ut handen mot portföljen som hängde över hennes axel. "Jag kan lägga den där bak."

"Tack."

Efter att hon gett den till honom öppnade han dörren för henne och hon klev in i bilen, som om de skulle åka på en av de långa turer de brukat ta tillsammans på college. Luftkonditioneringen fick hennes medvetande att klarna och hon sköt undan det förflutna när hon tittade ut genom vindrutan.

Zeke lade in portföljen i baksätet och gick runt till förarplatsen. När han sneglade mot henne såg hon glimten i hans ögon och visste vad han skulle fråga. Samma fråga som han ställt många gånger tidigare. "Luftkonditionering eller neddragna rutor?"

"Neddragna rutor."

"Tänkte väl det." Han tryckte ner alla fyra rutorna med en knapp, körde ut från trottoaren och kastade sig in i en beskrivning av området som matchade semesteranläggningens hemsida. "Det finns ingen smog här och klimatet är fantastiskt året om. För de som kör bil hit ligger vi precis mitt emellan LA och den stora bukten, och flygplatsen är bara trettio minuter bort."

"Det är ett perfekt läge", höll hon med. "Jag ska vara helt ärlig. Jag har redan besökt två andra

semesteranläggningar. De var fina, men Caliente Springs har mer att erbjuda."

"Roligt att höra."

"Kostnaden är förstås en avgörande faktor."

"Vi kan prata om det imorgon." Han saktade ner och pekade mot en grind i smidesjärn med vackra dekorationer. "Stugorna ligger ditåt. Berättade Ashley för dig om dem?"

"Lite. De är lyxigt inredda och inbrottssäkra."

"Och perfekta för en chef som vill ha lite avskildhet. Vi kan ta en titt." Zeke styrde fram till grinden, slog in en kod och körde längs en vindlande väg till en återvändsgränd med fem stugor. De var byggda med gott om utrymme mellan sig och låg vinklade för att förhindra insyn. Han stannade framför den första. "Alla stugorna har välutrustade kök, mediarum och tre sovrum med bubbelpool på altanen. Till och med den mest hängivna chef kan behöva komma iväg från resten av gruppen ibland."

Han krypkörde stadsjeepen så att hon fick tid att ta in de fina stugorna, fågelsången och rasslet av brisen som drog genom ekarna. Julia kunde inte ens minnas senaste gången hon suttit under ett träd och bara andats. "Den här platsen är ljuvlig."

"Vi arbetar hårt för att hålla det här området i toppskick."

En fråga slog henne. "Var bor du?"

"Det finns ett hus på baksidan av golfbanan." Han körde ut genom grinden igen. "Att bo där ingår i jobbet."

"Du måste ha rätt långa arbetsdagar."

"Ja, men det är svårt att kalla det jag gör för arbete. Jag tillbringar min tid på en vacker plats med fantastiska människor. Vi har vår beskärda del av utmaningar, men jag kan inte tänka mig att jobba med något annat."

"Det passar dig."